Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρηστιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον | **Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰουλίου 1903** | **Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 29**

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια.)

Ἄλλαι τέσσαρες ἀμοιβαὶ λέμβοι ἦσαν τοποθετημέναι εἰς τοὺς ὀποστάτας (μούρτους) τοῦ καταστρώματος. Μεταξὺ τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ (τουρκέτου) καὶ τοῦ μεγάλου, πρὸς πρώραν τοῦ μεγάλου καπακιοῦ, εἶχεν ἐγκατασταθῆ ὁ λαμπῖκος, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευε διὰ νὰ λυώνουν τὸ λίπος τῶν φαλαινῶν, ἀπετελεῖτο δὲ ἀπὸ δύο μεγάλα σιδερένια δοχεῖα κτισμένα δίπλα-δίπλα καὶ περιτειχισμένα μὲ ζώνην ἀπὸ τοῦβλα. Ὀπίσω ἀπὸ αὐτὰ τὰ καζάνια, δύο τρύπες, ἐπίτηδες καμωμένες, ἐχρησίμευαν διὰ νὰ φεύγῃ ὁ καπνός, καὶ πρὸς τὰ ἔμπρος, ὀλίγον χαμηλότερα ἀπὸ τὸ στόμιον τῶν δοχείων, δύο φοῦρνοι ἐπέτρεπαν νὰ διατηρῆται τὸ πῦρ ὑποκάτω.

Ἰδοὺ ὁ πίναξ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, τοὺς ὁποίους εἶχεν ὁ «Ἅγιος Ἑνώχ»:

Ὁ κυβερνήτης Μπουρκὰρ (Εὐάριστος-Σίμων), 50 ἐτῶν. Ὁ ὕπαρχος Ἑρτὼ (Ἰωάννης-Φραγκίσκος), 40 ἐτῶν. Ὁ πρῶτος ὑποπλοίαρχος Κοκεμπὲρ (Ἔβος), 32 ἐτῶν. Ὁ δεύτερος ὑποπλοίαρχος Ἀλλὸτ (Ρωμανός), 27 ἐτῶν. Ὁ ναύκληρος Ὀλίβας (Μαθουρῖνος), 45 ἐτῶν. Οἱ τέσσαρες καμακισταί: Θιεμπὼ (Λουδοβίκος), 37 ἐτῶν. Καρδὲκ (Πέτρος), 32 ἐτῶν. Δουροῦς (Ἰωάννης), 32 ἐτῶν. Δουκρὲστ (Ἀλαίν), 31 ἐτῶν. Ὁ ἰατρὸς Φιλιὼλ, 27 ἐτῶν. Ὁ καδοποιὸς Καβιδουλῖνος (Ζαχαρίας), 52 ἐτῶν. Ὁ σιδηρουργὸς Θωμᾶς (Ἠλίας), 45 ἐτῶν. Ὁ ξυλουργὸς Φεροῦς (Μάρκος), 36 ἐτῶν. Ὀκτὼ ναῦται ἑνδεκὰ μαθητευόμενοι εἰς τροφαποθηκάριος, ἐκτελῶν καὶ καθήκοντα ὑπηρέτου τῶν ἀξιωματικῶν εἰς μάγειρος. Τὸ ὅλον 34 ἄνδρες, — ὅσον δηλαδὴ πλήρωμα ἔχουν συνήθως τὰ φαλαινοθηρικὰ πλοῖα, ὅσα εἶνε κατὰ τὴν χωρητικότητα ἴσα πρὸς τὸν «Ἅγιον Ἑνώχ».

Τὸ πλήρωμα ἀπετελεῖτο ἐξ ἡμισείας σχεδὸν ἀπὸ Νορμανδοὺς ναύτας καὶ Βρετανοὺς ναύτας. Μόνος ὁ ξυλουργὸς Φεροῦς ἦτο ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀπὸ τὸ προάστειον τῆς Βελλεβίλης, εἶχε δὲ ἐργασθῆ ὡς μηχανικὸς εἰς διάφορα θέατρα τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης.

Οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχαν ἤδη κάμει ἀρκετὰ ταξείδια μὲ τὸν «Ἅγιον Ἑνώχ» καὶ ἦταν ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου διὰ τὴν εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν των. Εἶχαν ὅλας τὰς ἀρετάς, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα. Τὸ προηγούμενον ἔτος ἀρμένιζαν εἰς τὰ βόρεια καὶ εἰς τὰ νότια πελάγη τοῦ Εἰρηνικοῦ. Καὶ ἦτο πρώτης τάξεως ἐκεῖνο τὸ ταξείδι, καθ' ὅσον δὲν συνέβη εἰς τὸ πλοῖον κανὲν ἀπευκταῖον, ἂν καὶ ἐταξείδευαν συνεχῶς ἐπὶ σαραντατέσσαρας μῆνας· προσοδοφόρον ταξεῖδι πρὸς τούτοις, διότι τὸ πλοῖον ἔφερεν ἀπὸ αὐτὸ δύο χιλιάδας βαρέλια γεμᾶτα μὲ ἔλαιον φαλαίνης, τὰ ὁποῖα ἐπωλήθησαν εἰς ἐπωφελεῖς τιμάς.

Ὁ ὕπαρχος Ἑρτὼ ἐφαίνετο ἐντριβέστατος εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ὑπηρεσίας τοῦ πλοίου. Ἀφοῦ ὑπηρέτησεν ὡς ἐπίκουρος ἀνθυποπλοίαρχος εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα, ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν, ἐταξείδευε δὲ ὡς ὕπαρχος, περιμένων νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς τὴν κυβέρνησιν κανενὸς πλοίου. Ἐθεωρεῖτο, καὶ δικαίως, ὡς καλὸς ναυτικός, αὐστηρότατος εἰς τὰ ζητήματα τῆς πειθαρχίας.

Περὶ τοῦ πρώτου ὑποπλοιάρχου Κοκεμπὲρ, ὡς καὶ περὶ τοῦ δευτέρου ὑποπλοιάρχου Ἀλλὸτ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ αὐτοὶ λαμπροὶ ἀξιωματικοί, δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν καμμίαν παρατήρησιν, παρὰ μόνον ὅτι ἐδεί-

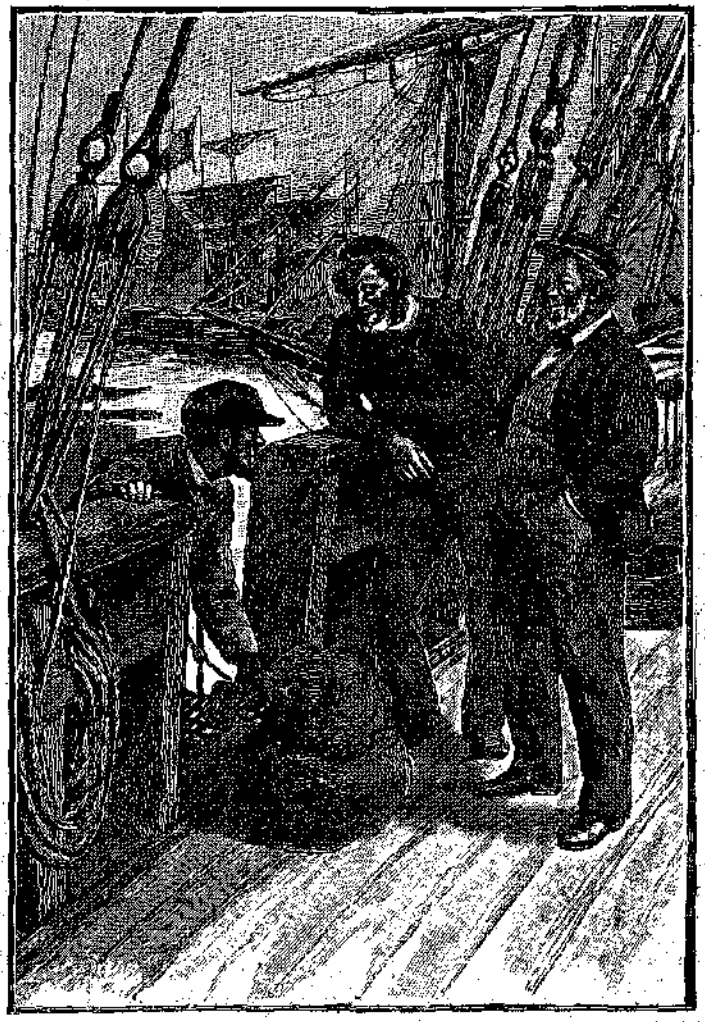

« Ἔ! γέρο, καλῶς μου ὥρισες! » (Σελ. 226, στήλ. 6ᵃ.)

κνυαν ζῆλον ἔκταχτον, ἄφρονα ἂν θέλετε, εἰς τὸ κυνῆγι τῶν φαλαινῶν· ἐπροσπαθοῦσαν ποῖος νὰ φανῇ ὁ ταχύτερος καὶ τολμηρότερος· ἐζητοῦσαν νὰ περάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ ἐρριψοκινδύνευαν παρατόλμως μὲ τὰς φαλαινίδας των, παρὰ τὰς ρητὰς συστάσεις καὶ παραγγελίας τοῦ πλοιάρχου Μπουρκάρ. Ἀλλὰ ὁ ζῆλος τοῦ ψαρᾶ εἰς τὸ πέλαγος εἶνε ὅμοιος πρὸς τὸν ζῆλον τοῦ κυνηγοῦ εἰς τὰ βουνά, — ὁρμὴ ἀκράτητος, πάθος ἔμφυτον. Καὶ τὸν ζῆλον τοῦτον οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι τὸν μετέδιδαν μὲ τὸ παραπάνω εἰς τοὺς ναύτας των, — ἰδίως ὁ Ρωμανὸς Ἀλλότ.

Ὀλίγας λέξεις τώρα διὰ τὸν ναύκληρον, τὸν Μαθουρῖνον Ὀλίβαν. Ὁ βραχύσωμος αὐτὸς ἄνθρωπος, κοντὸς καὶ νευρώδης, ἀντέχων εἰς τὸν κόπον, γνωρίζων τελείως τὴ δουλειά του, προικισμένος μὲ καλὰ μάτια καὶ καλὰ αὐτιά, εἶχεν ὅλα τὰ ἰδιαίτερα προσόντα μὲ τὰ ὁποῖα διακρίνεται ὁ καλὸς ὁπλονόμος (*) εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικόν. Αὐτός, βεβαίως, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος, ἦτο ὁ ἐλιγώτερον ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν ἄγραν τῶν φαλαινῶν. Εἴτε διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἁλιείας ἦτο εἰδικῶς ἁρματωμένον, εἴτε διὰ νὰ μεταφέρῃ φορτία ἀπὸ τὸν ἕνα λιμένα εἰς τὸν ἄλλον, τὸ καράβι ἦτο πρὸ παντὸς ἄλλου καράβι, καὶ ὁ μάστρο-Ὀλίβας δὲν εὕρισκε τέρψιν παρὰ μόνον εἰς τὰ σχετιζόμενα μὲ τὰ ἄρμενα. Ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ τοῦ εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην, καὶ ὁ ναύκληρος ἐφαίνετο καθ' ὅλα ἄξιος αὐτῆς.

Ἀπὸ τοὺς ὀκτὼ ναύτας, οἱ περισσότεροι εἶχαν λάβῃ μέρος εἰς τὸ τελευταῖον ταξεῖδι τοῦ «Ἁγίου Ἐνὼχ» καὶ ἀπετέλουν μὲ τοὺς ἄλλους πλήρωμα ἐκλεκτὸν καὶ γυμνασμένον. Ἀπὸ τοὺς ἕνδεκα μαθητευομένους, οἱ ἓξ πρώτην φορὰν ἤρχιζαν τὴν κοπιαστικὴν μαθητείαν τῆς ἁλιείας εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Οἱ νέοι αὐτοί, ἡλικίας 14 ἕως 18 ἐτῶν, εἶχαν ἤδη ὑπηρετήσῃ εἰς ἄλλα ἐμπορικὰ πλοῖα, καὶ ἐπρόκειτο κυρίως νὰ ἐργάζωνται, μαζὶ μὲ τοὺς ναύτας, ὡς κωπηλάται τῶν φαλαινίδων.

Ἔμεναν ὁ σιδηρουργὸς Θωμᾶς, ὁ καδοποιὸς Καβιδουλῖνος, ὁ ξυλουργὸς Φερούς, ὁ μάγειρος, ὁ ὑπηρέτης τῶν ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι ὅλοι, πλὴν τοῦ καδοποιοῦ, ἀνῆκον εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ πλοίου ἀπὸ τριετίας καὶ ἐγνώριζαν καλὰ τὴν ὑπηρεσίαν των.

Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ ναύκληρος Ὀλίβας καὶ ὁ μαστρο-Καβιδουλῖνος ἦσαν παλαιοὶ γνώριμοι, διότι εἶχαν ταξειδεύσῃ μαζί. Δι' αὐτὸ ὁ πρῶτος, γνωρίζων κατὰ βάθος τὲς παραξενιὲς τοῦ δευτέρου, τὸν ὑπεδέχθη μὲ τὲς ἑξῆς λέξεις:

— Ἔ! γέρο, καλῶς μου ὥρισες!

— Καλῶς σε βρῆκα.

— Σ' ἀρέσει ἀκόμα ἡ ἁρμύρα, αἴ;

— Καθὼς βλέπεις.

— Καὶ πάντα μ' ἐκείνη τὴ διαβολοϊδέα σου πῶς θἄχουμε ἄσχημα ξεμπερδέμματα....

— Πολὺ ἄσχημα, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ βαρελᾶς.

— Πάει καλά, εἶπεν ὁ Μαθουρῖνος Ὀλίβας, ἐλπίζω πῶς δὲν θἀ μας ζαλίζῃς μὲ τὰ παραμύθια σου...

— Μ' αὐτὸ τὸ πλευρὸ νὰ κοιμᾶσαι!

— Ὅπως ἀγαπᾶς... ἀλλ' ἂν μας τύχῃ καμμιὰ ἀναποδιά...

— Αὐτὸ θὰ πῇ πῶς δὲν κάνω λάθος ἐγὼ σ' ὅ,τι λέγω! ἀνταπήντησεν ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλῖνος.

Καὶ ποιὸς ξεύρει ἂν δὲν ἦτο μετανοημένος κι' ὅλας ὁ παράξενος αὐτὸς ἄνθρωπος, διότι ἐδέχθη τὰς προτάσεις τοῦ πλοιάρχου Μπουρκάρ!

Ἅμα ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» παρέκαμψε τοὺς λιμενοβραχίονας, ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος ὅσον ἐπήγαινε κ' ἐδυνάμωνε, ἐδόθη διαταγὴ ν' ἀνοιχθοῦν αἱ γάμπιες, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ναύκληρος ἔβαλε τοὺς ναύτας νὰ πιάσουν δύο μοῦδες. Κατόπιν, εὐθὺς ὡς ὁ «Ἡρακλῆς» ἐμολάρισε τὸ ρυμούλκιόν του, αἱ γάμπιες ἀνεπετάσθησαν, καθὼς καὶ ἡ τουρκετίνα καὶ ἡ μπούμα, ἐνῷ ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ διέτασσε νὰ ποδωθῇ ὁ τρίγκος. Μὲ τὴν ἱστιοφορίαν αὐτήν, τὸ τριΐστιον ἠδύνατο νὰ πλαγιοδρομήσῃ πρὸς τὰ βορειανατολικὰ εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρακάμψῃ τὴν ἀπωτάτην ἄκραν τοῦ Μπαρφλέρ.

Ὁ ἄνεμος ἠνάγκασε τὸν «Ἅγιον Ἐνὼχ» νὰ πλεύσῃ τὴν ἐγγυτάτην (νὰ πηγαίνῃ μπουρίνα)· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐβαστοῦσε καλὰ στὴ θάλασσα μὲ αὐτὸ τὸ ἁρμένισμα, ἔπαιρνεν, ἂν καὶ ὑπὸ γωνίαν πέντε ἀνεμορρόμβων ἀνάπρωρα πρὸς τὸν ἄνεμον, δέκα μίλια τὴν ὥραν.

Ἐχρειάσθη νὰ κάμῃ βόλτες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, πρὶν ἀποβιβάσῃ τὸν πιλότον εἰς τὴν Χούγκ. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὸ στενὸν τῆς Μάγχης πλέων κανονικά. Ὁ καιρὸς ἔγινε τότε πρύμος, καὶ ὁ ἄνεμος λαμπρός, ὡς λέγουν οἱ ναυτικοὶ τὸν ὄχι παραπολὺ δυνατὸν ἄνεμον. Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, διατάξας ν' ἀνοιχθοῦν οἱ παπαφίγκοι, οἱ κοῦντροι καὶ τὰ βελαστράλια, ἠμπόρεσε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» δὲν εἶχε χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὰ ναυτικά του προτερήματα. Ἄλλως τε ἡ ἁρματωσιά του εἶχεν ἀλλαχθῇ σχεδὸν ὅλη καὶ ἔγινε καινούργια, διότι ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ ταξεῖδια πολὺ μακρυνά, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ πλοῖον καὶ τὸ ἁρμενά του κοπιάζουν ὑπερβολικά.

— Ὡραῖος καιρός, θάλασσα τοῦ χεριοῦ μας, ἄνεμος καλός, εἶπεν ὁ κ. Μπουρκὰρ εἰς τὸν ἰατρὸν Φιλιώλ, ὁ ὁποῖος ἐπεριπατοῦσε μαζί του ἐπάνω στὸ κάσαρο. Τὸ ταξεῖδι ἀρχίζει περίφημα, καὶ εἶνε κάπως σπάνιον αὐτό, ἰδίως ὅταν ἀναγκάζεται κανεὶς νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὴν Μάγχην, τέτοια ἐποχή!

— Τὰ συγχαρητήριά μου, πλοίαρχε ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ἀλλὰ δὲν εἴμεθα ἀκόμη παρὰ εἰς τὴν ἀρχήν...

— Ὦ! τὸ γνωρίζω, κύριε Φιλιώλ. Δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ καλὴ ἀρχή, χρειάζεται κυρίως τὸ καλὸν τέλος!... Μὴ φοβᾶσθε ὅμως, πατοῦμε σὲ καλὸ καράβι ἐπάνω. Δὲν ἔπεσε θέβαια χθὲς στὴ θάλασσα, εἶνε ὄμως στερεώτατον καὶ στὸ σκάφος καὶ στὸν ἐξαρτισμόν. Ὑποστηρίζω μάλιστα ὅτι εἶνε ἀσφαλέστερον παρὰ κάθε ἄλλο καινούργιο καράβι, καὶ σᾶς βεβαιόνω, γνωρίζω ἐγὼ τί ἀξίζει...

— Θὰ προσθέσω, πλοίαρχέ μου, ὅτι ὁ σκοπὸς δὲν εἶνε μόνον νὰ ταξειδεύσῃ κανεὶς καλά. Πρέπει τὸ ταξεῖδι νὰ φέρῃ καὶ καλὰ κέρδη, καὶ αὐτὰ δὲν ἐξαρτῶνται οὔτε ἀπὸ τὸ πλοῖον, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς του, οὔτε ἀπὸ τὸ πλήρωμά του...

— Ἀκριβῶς ὅπως τὸ λέτε, διέκοψεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. Ἡ φάλαινα πότε ἔρχεται, πότε δὲν ἔρχεται. Ζήτημα τύχης καὶ αὐτό, ὅπως κάθε πρᾶγμα, καὶ ἡ τύχη δὲν κυβερνιέται... Πότε γυρίζεις μὲ γεμᾶτα βαρέλια καὶ πότε μὲ ἄδεια βαρέλια... Ἀλλὰ ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» κάμνει τώρα τὸ πέμπτον ὑπερωκεάνειον ταξεῖδι του ἀφ' ὅτου ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὰ ναυπηγεῖα τοῦ Χονφλέρ, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ταξεῖδια του πάντοτε ἐτελείωσαν κατ' εὐχήν...

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐαίωνον, πλοίαρχέ μου. Καὶ σκεπεύετε νὰ περιμένετε νὰ φθάσετε πρῶτα εἰς τὸν Εἰρηνικὸν διὰ ν' ἀρχίσετε τὸ ψάρευμα;

— Σκοπεύω, κύριε Φιλιῶλ, νὰ μὴν ἀφίσω καμμίαν εὐκαιρίαν. Ἂν λοιπὸν ἀπαντήσωμεν φαλαίνας εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν πρὶν περάσωμεν τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, αἱ φαλαινίδες μας θὰ σπεύσουν νὰ τας κυνηγήσουν. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ τας ἰδοῦμε ὄχι πολὺ μακρὰν καὶ νὰ κατορθώσωμεν νὰ τας δέσωμεν στὴν πρύμνη χωρὶς νὰ χασομερήσωμεν πολὺ εἰς τὸν δρόμον μας.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἀπὸ τὴν Χάβρην, ὁ κ. Μπουρκὰρ ἐκανόνισε τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὀπτήρων: δύο ἄνδρες ἔμεναν διαρκῶς ὡς σκοποὶ εἰς τοὺς ἱστοὺς ἐπάνω, ὁ ἕνας εἰς τὸν ἀκάτιον (τουρκέτο), καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸν μεγάλον. Τὸ καθῆκον τοῦτο ἀνετέθη εἰς τοὺς καμακιστὰς καὶ τοὺς ναύτας, ἐνῷ οἱ μαθητευόμενοι ἦσαν εἰς τὸ τιμόνι.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

(*) Ὑπαξιωματικὸς ἐπιφορτισμένος νὰ διατηρῇ τὴν τάξιν καὶ τὴν πειθαρχίαν μεταξὺ τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ ὁ ἀστυνόμος οὕτως εἰπεῖν τοῦ πλοίου. — *Σημ. τοῦ Μεταφρ.*

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

[Ἴδε τὴν Προκήρυξιν εἰς τὸ δον φύλλον, σελ. 38.]

Σᾶς ἐζήτησα νὰ συνθέσετε ἕνα Ὕμνον διὰ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα μου. Ὁ ἐθνικὸς ὕμνος, «Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψι...», — ἰδοὺ πρότυπον ἄξιον μιμήσεως! Αὐτὸ ἐσκέφθησαν, φαίνεται, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους:

Σὲ γνωρίζω ἀπ' τὴ χαρὰ ποὺ μας περιβάλλει
Κι' ἀπ' τὴν ὄψι τῶν παιδιῶν ποὺνε χαρωπά...

ἔτσι ἀρχίζει ὁ ὕμνος τοῦ Κροτάλου. Ἀλλὰ καὶ τῆς Βροντῆς τοῦ Διός:

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ μακρὰν
Μόλις τὸν ταχυδρόμον ἰδῶ
Καὶ μὲ μεγάλην μου χαράν,
Ἀμέσως ἀρχίζω νὰ πηδῶ...

Τὸ δὲ Ἄνθος Ροιᾶς, μολονότι δὲν ἀρχίζει μὲ τὸ «σὲ γνωρίζω», ἔγραψε τὸν ὕμνον του εἰς τὸ ἴδιο μέτρον τοῦ Ἐθνικοῦ, ὥστε νὰ ψάλλεται μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ Μαντζάρου:

Ροδινὴ αὐγὴ χαράζει
Καὶ ἡμέρα χωριστή,
Ἡ Διάπλασις γιορτάζει
Ψάλλομεν μιᾷ φωνή...

Δυστυχῶς, τὰ ποιήματα αὐτῆς τῆς σειρᾶς, — καὶ εἶνε πολλά, — δὲν ἔχουν ἄλλην, στενωτέραν σχέσιν, μὲ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Σολωμοῦ. Καὶ μεταξὺ ὅλων, διακρίνεται τὸ τοῦ Ἄνθους Ροιᾶς.

Ἡ Ἡρωΐς τοῦ Ζαλόγγου εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ γράψῃ μίαν ἀκροστιχίδα «Διάπλασις.» Εἶνε ἐπιτυχυμένη, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν ταιριάζει μὲ τὴν σοβαρότητα ἑνὸς ὕμνου. Ἀπὸ τὸν ὕμνον τοῦ Κόκκινου Κρίνου μ' ἐσυγκίνησαν οἱ δύο αὐτοὶ στίχοι:

Κ' ἔπει νὰ ζήσῃς καὶ νὰ ζήσω γιὰ νὰ ξιωθῶ
Καὶ στὰ παιδάκια μου νὰ σε χαρίσω...

Τὸ Πράσινο Χαβιάρι τελειόνει τὸ ποίημά του μὲ τὸ δημοτικόν:

Ἐδῶ ποῦ ἐτραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ρα-
[γίσῃ,
Κι' ἡ ἀγαπητὴ Διάπλασις χρόνια πολλὰ νὰ
[ζήσῃ.

Ὁ Πίθηκος τοῦ Βορνέου ἀρχίζει μὲ κάτι παλιοὺς στίχους τοῦ «Ρωμιοῦ»:

Τῶν Παῖδων ἡ Διάπλασις, τὸ περισσεύον,
Τὰ ζωηρὸν ἀνάγνωσμα, τὸ παιδαγωγικόν...

Ὁ Τύλλος Ὀστίλλιος εἶχε τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ γράψῃ τὸν ὕμνον του εἰς τὸ πεζόν. Ὁ Κωνστ. Π. Δαΐογλου ἀναφέρει μέσα εἰς τὸ ποίημα ὅτι θὰ τονισθῇ ἀπὸ τὸν Λώρην Μαργαρίτην. Ὁ δὲ Νῖκος Κατερινόπουλος, προσθέτει τὴν σημείωσιν:

Τέλος ἔχω τὴν ἐλπίδα καὶ ἐγὼ νὰ προσκληθῶ,
Χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιμένω καὶ εἰς τὸ νὰ βρα-
[βευθῶ.

Ὁ Χωλὸς Διάβολος καὶ ἡ Ἀθώα Καρδία, εἰς τὰ ἀρκετὰ καλὰ ποιήματά των, μεταχειρίζονται, μόνοι αὐτοί, ἐπωδόν:

Ἕνα τέταρτον αἰῶνος ἡ Διάπλασις γιορτάζει!

Οὕτω τελειώνουν ὅλα τὰ τετράστιχα τῆς Ἀθώας Καρδίας.

Γιὰ πάντα ἡ Διάπλασις νὰ ζῇ!

εἶνε ἡ ἐπωδὸς τοῦ Χωλοῦ Διαβόλου. Ὁ Ἀλέξανδρος Χαρίτος εὔχεται εἰς τὴν Διάπλασιν:

Καὶ τὰ πενῆντα χρόνια νὰ ἑορτάσῃ πάλι
Μ' Ἑλλάδα πιὸ μεγάλη, Πατρίδα πιὸ τρανή.

Εἶνε ὁ μονος, ὁ ὁποῖος δίδει ἕνα τέλος πατριωτικὸν εἰς τὸ ποίημά του, καὶ δι' αὐτὸ μοῦ ἄρεσε πολύ.

Ὁ Πανταχοῦ Παρὼν καὶ ὁ Δημήτριος ὁ Φαληρεύς, — χωρὶς καμμίαν συνεννόησιν μεταξύ των. — μιμοῦνται κάτι παλαιοὺς ὕμνους τοῦ Ραγκαβῆ, τοῦ Καρασούτσα καὶ τῶν ἄλλων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης:

Ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως
Τῆς μουσικῆς μου φράσεως
Προφέρονται οἱ τόνοι,
Ὅτι αὐτὴ ἀνήκουσιν
Οἱ πέντε καὶ οἱ εἴκοσιν
Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς της χρόνοι...

Οὕτως ἀρχίζει ὁ Δημήτριος ὁ Φαληρεύς, — εἰς τὸν ὁποῖον παρατηρῶ, ἀφοῦ τὸ εἶδος ποὺ του ἀρέσει δίδῃ μεγάλην σημασίαν εἰς τὰς ὡραίας ὁμοιοκαταληξίας, ὅτι τὸ ἀνήκουσιν δὲν ὁμοιοκαταληκτῇ ἐντελῶς μὲ τὸ εἴκοσιν, — ὁ δὲ Πανταχοῦ Παρὼν:

Θριάμβου ρήξατε φωνὴν
Ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
Ὅτ' ἡ Διάπλασις σεμνὴν
Σήμερον ἄγει ἑορτὴν
Ἣν ἕκαστος καλλύνων, κτλ.

Ἡ ἀπόδοσις, βλέπετε, τῆς φράσεως, εἶνε εἰς τὴν παρακάτω στροφήν, καὶ τοῦτο νομίζω ὅτι εἶνε λάθος, διότι κάθε στροφὴ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἔννοιαν πλήρη.

Τέλος, ὁ Πρόδικος ὁ Χῖος ἔγραψεν ἕνα ποίημα κατὰ τὸ ὕφος τοῦ Παράσχου, τὸ ὁποῖον δὲν στερεῖται ἀξίας:

Αἰώνιος ἤδη τέταρτον διέρρευσεν ἀφότου
Εἰδ' ἡ Ἑλλὰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου σου
[τοῦ πρώτου.
Πλὴν ἂν ἀκόμη ρεύσωσι καὶ χιλιάδες ἔτη,
Σὺ θὰ νεάζῃς, πίστευσον, σὺ θὰ νεάζῃς ἐτι.
Τὰ ἄτρα δὲν γηράσκουσι, δὲν σβύνεται τὸ
[φῶς των.
Ἐκπέμπουσι τὴν λάμψιν των μέχρι μερῶν
[ἀγνώστων
Καὶ σύ, ὦ φύλλον προστριλές, χωρὶς νὰ τὸ
[γνωρίζῃς,
Πόσας καρδίας συγκινεῖς, πόσας ψυχὰς φω-
[τίζεις!

. . . . . .

Πολὺ καλὴ ἡ στιχουργία καὶ ἀβρὰ ἡ ἔννοια. Ἀλλ' ἡ ἔκφρασις πομπώδης καὶ ὑπερβολική, μ' ἐπαναλήψεις, εἰς ἕνα ὕφος παθητικὸν καὶ εἰς μίαν γλῶσσαν ὑπερκαθαρεύουσαν, ἡ ὁποία δὲν συνειθίζεται πλέον εἰς τὴν ποίησιν.

Τώρα ἔρχομαι εἰς τὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα διεφιλονίκησαν τὸ πρῶτον Βραβεῖον. Τὸ ποίημα τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου ἔχει μεγάλην ἐνότητα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος εἶνε μία εἰκών: Προβάλλει ἡ Διάπλασις, περιστοιχιζομένη ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἀγγελάκια, τὰ ὁποῖα Ραντίζουνε τὸ δρόμο της μὲ δροσερὰ λουλούδια. καὶ ὁ ποιητὴς προτρέπει τὰ παιδιὰ νὰ ὑμνήσουν τοὺς εἰκοσιπέντε αὐτοὺς «νεαροὺς καὶ δοξασμένους χρόνους» καὶ νὰ πλέξουν στεφάνι «μὲ τὰ ἄνθη τῆς καρδιᾶς» διὰ νὰ στεφανώσουν τὴν Διάπλασιν. Ἡ εἰκὼν εἶνε ἀρκετὰ ποιητική, καὶ ὡς σύνθεσις, ὡς σύνολον, τὸ ποίημα τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου εἶνε ἄξιον προσοχῆς. Δυστυχῶς ἡ στιχουργία του καὶ ἡ φράσις του, χαλαρὰ καὶ τετριμμένη, δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ὡραιότητα τῆς εἰκόνος, καὶ δι' αὐτὸ δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ του δώσω τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Τὸ ποίημα τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς διακρίνεται μεταξὺ ὅλων διὰ τὴν χαριτωμένην του ἀφέλειαν καὶ τὴν λιτότητά του. Ὁ δὲ ὕμνος τοῦ Ποῖος Εἶμαι — πρόποσις μᾶλλον, — εἶνε ὁ μόνος εὐτράπελος καὶ φαιδρός, γραμμένος μὲ τὸ μεῖδιαμα εἰς τὰ χείλη, καὶ πλημμυρισμένος ἀληθινὰ ἀπὸ τὴν χαρὰν οἰκογενειακῆς ἑορτῆς. Καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δύο θὰ ἔπερνε τὸ βραβεῖον, ἂν δὲν ἦτο ὁ ὕμνος τοῦ Μικροῦ Καλλιτέχνου, ὁ ὁποῖος ἀναντιρρήτως συνδυάζει τὰ περισσότερα προτερήματα. Εἶνε ἕνα ποίημα ὅλως διόλου art nouveau, — φαίνεται ὅτι ὁ φίλος μου μιμεῖται τοὺς νέους ποιητάς, — μὲ καλὴν στιχουργίαν, ὡραίαν γλῶσσαν καὶ ἀβροτάτην ἔννοιαν. Ἔχει τὸν χαρακτῆρα, τὴν σεμνότητα καὶ κάπως τὴν μεγαλοπρέπειαν ἑνὸς ὕμνου. Καὶ εἶνε ἀκριβῶς ὅ,τι χρειάζεται. Ἂν ἐγίνετο τὸ γεῦμα τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος, αὐτὸ τὸ ποίημα, τονισμένον καταλλήλως, ἠμποροῦσε νὰ ψαλῇ ἐξαίρετα ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνας καί... νὰ τους ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξιν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μικρὸς Καλλιτέχνης* [10Ε].

Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ποῖος Εἶμαι* [8Ε]. — *Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς* [8Ε].

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀταβύριον Ρόδον* [7Ε]. — *Πρόδικος ὁ Χῖος* [5Ε]. — *Δημήτριος ὁ Φαληρεύς* [5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΙ: (*ἀπὸ* [3Ε] *εἰς ἕκαστον*:) — *Ἀλέξανδρος Χαρίτος.* — *Πανταχοῦ Παρών.* — *Χωλὸς Διάβολος.* — *Ἀθῶα Καρδία.* — *Φιλόπατρις Ἰάς.* — *Νῖκος Κατερινόπουλος.* — *Ἄνθος Ροιᾶς.* — *Πρίγκιψ τῶν Ἀθηνῶν.* — *Μουσηγέτης Ἀπόλλων.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: (*ἀπὸ* [2Ε] *εἰς ἕκαστον*:) *Τυδεύς.* — *Λαίμαργο Ποντίκι.* — *Βροντὴ τοῦ Διός.* — *Κρόταλος.* — *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς.* — *Πράσινο Χαβιάρι.* — *Λάτρης τῆς Δήμητρος.* — *Δούκισσα τῶν Σαλώνων.* — *Κόκκινος Κρίνος.* — *Ἄσπρο Ποντικάκι.* — *Ἡρωὶς τοῦ Ζαλόγγου.* — *Κωπηλάτις Κύθνου.* — *Γαλανὸν Κῦμα.* — *Κωνστ. Π. Δαΐογλου.* — *Πίθηκος τοῦ Βορνέου.* — *Τύλλος Ὀστίλλιος.*

ΥΜΝΟΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εἰκοσιπέντε χρόνια σέρνουνε
Τρισέυγενο χορὸ τριγύρω
Στὸν τίμιο Βωμὸ ποῦ σκόρπισε
Τοῦ Πνεύματος τὸ ἅγιο μύρο.

Κι' ἡ Μοῦσα πέρνωντας τὴ λύρα της
Τὸν ὕμνον τοῦ Καλοῦ τονίζει,
Κ' ἡ καθεμιὰ χορδὴ χαρούμενη
Φωνὲς παιδιάτικες σκορπίζει.

Καὶ μιὰν εὐχὴ στὸν Πλάστη στέλνουνε,
Ἡ Μοῦσα πάλιν ἡ αἰώνια
Ἀμπρὸς στὸ βωμὸ ποῦ τώρα ὑψώνεται
Τὰ Ἑκατὸ νὰ ψάλῃ χρόνια.

ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ *(Α' Βραβεῖον)*

★

Εἰκοσιπέντε χρόνια
Ἀπ' τὴν ἐμφάνισί σου
Ἐπέρασαν κι' αἰώνια
Θὰ μέν' ἡ ἀγάμνησί σου.

Ἐσύ, Διαπλασούλα,
Παιδιῶν ὁμογενῶν
Τὴν ἀπαλὴ καρδούλα
Ἐρώτισες πολλῶν.

Εἰς ποῖον δὲν ἀρέσουν
Τὰ διηγήματά σου;
Καὶ ποῖον δὲν θὰ τέρψουν
Τὰ ποικιλώτατά σου;

Σὲ κάθε μιὰ γωνία
Τῆς γῆς, ὅπου κτυπάει
Ἑλληνικὴ καρδία,
Ἡ φήμη σου ἀς πάῃ

Κι' ἄλλων νὰ μορφωθοῦνε
Ἑλλήνων τὰ παιδιά
Καὶ νὰ σ' εὐγνωμονοῦνε,
Φίλη, παντοτεινά.

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ *(Β' Βραβεῖον)*

★

Μὲ ὑγεία καὶ χαρὰν
ἡ Διάπλασίς μας φέτος
Μπαίνει εἰς τὸ ποθητὸν
εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἔτος.
Καὶ οἱ φίλοι της διὰ τοῦτο,
μὲ ποτήρια εἰς τὰ χείλια
Ἐν χορῷ εὔχονται πάντες,
νὰ περάσῃ καὶ τὰ χίλια
Ἡ Μπεμπέκα νὰ της ζήσῃ
καὶ νὰ γίνῃ διάδοχός της,
Καθὼς καὶ ὁ Ἀνανίας,
ὁ ὡραῖος ψυχογυιός της
(Ὁ ὁποῖος νὰ μας γράφῃ
πιὸ συχνὰ τὰς Κυριακάς·)
Κι' ἡ γιαγιά της ποῦ θὰ δώσῃ
σ' ὅλους μας καλὰς εὐχάς·
Καὶ ἡ Μάρθα, ποῦ θὰ γράφῃ
παραμύθια γιὰ παιδάκια·
Καὶ ἡ Πίσα ποῦ νὰ κάνῃ
μερικὰ καλὰ γατάκια·
Κ' ἐπιτέλους καὶ οἱ δώδεκ'
ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία
Ζήτωσαν ὑπὲρ τὰ χίλια
ἔτη ἐν εὐδαιμονίᾳ.
Ζήτω ὁ κάλαθος ἀχρήστων,
κι' ὅ,τι ἄλλο τῆς ἀνήκει
Ζήτω καὶ ἡ ἀδελφή της,
ἡ μικρὰ «Βιβλιοθήκη»
(Ἡ ὁποία καὶ βιβλίον
νὰ ἐκδώσῃ τώρα ὀφείλει,)
Ζήτωσαν προσέτι πάντες
τῆς Διαπλάσεως οἱ φίλοι!

ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ *(Β' Βραβεῖον)*

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Πῶ, πῶ! ... Δησταί! Ποῖον λοιπὸν παραφυλάττουν;

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

6

Αἰμιλία

«Ἐπέτυχα ὅ,τι ἐζητοῦσα, ἀλλὰ ὄχι χωρὶς κόπον, πιστεύσατέ με. Ἀκοῦστε, νὰ σᾶς τα διηγηθῶ:

«Αἱ ἐξετάσεις ἐγίνοντο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστοῦ Δάβενπορτ. Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία εἶχεν ἐπιφορτισθῇ νὰ μας ἐξετάσῃ ἦσαν τρία, δηλαδὴ ὁ ἰατρὸς Πρέσκωτ, ὁ κ. Λόριγκ καὶ ὁ κ. Δάβενπορτ. Αἱ ὑποψήφιαι πρὸς ἀπόκτησιν διπλώματος δὲν ἦσαν ὀλιγώτεραι ἀπὸ δέκα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἡ Ξένη Γκλίδδινς.

«Ὁ κ. Λόριγκ, ἐπειδὴ τοῦ ἔτυχε κάποιον ἐμπέδιον τὴν τελευταίαν στιγμήν, ἔστειλε ἀντικαταστάτην του — μαντεύσατε ποῖον. κυρία Φάγγ! Τὴν περίφημον Ζεφανίαν Κοῦλμπροθ. δηλαδὴ τὸν κ. Εὐγένιον Πάλμερ. Οἱ δύο ἄλλοι ἐξεταστὰ δὲν εἶχον τίποτε τὸ ἐκφοβιστικόν· ἀλλὰ αὐτός, θαρρεῖς καὶ τὸ εἶχε κάμει ἔργον νὰ μας σαστίζῃ. Ἐπηδοῦσεν ἀπὸ τὸ ἕνα θέμα εἰς τὸ ἄλλο μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ ἐχάναμεν ὅλες μας, κ' ἐγὼ ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες. Ὅταν ὅμως ἐγὼ εἶδα ὅτι δὲν ἐζητοῦσε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μας κάμνῃ νὰ λέγωμεν κουταμάρες, διὰ νὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μας περιγελᾷ κατόπιν, ἐκορδώθηκα εἰς τὴν καρέκλαν μου καὶ ἤρχισα νὰ του ἀπαντῶ μὲ γοργότητα ἴσην πρὸς τὴν ἰδικήν του.

«Ἀ! δὲν θὰ τα βγάλῃς πέρα μαζί μου αὐτὴν τὴν φορά, κύριε», ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου, καὶ δὲν ἠξεύρω πῶς συνέβη, ἀλλὰ τῷ ἀπήντησα ἐπὶ ζητημάτων τὰ ὁποῖα οὔτε εἶχα συλλογισθῇ ἕως τότε, καὶ ἔλυσα προβλήματα τῶν ὁποίων ποτὲ δὲν εἶχα δοκιμάσῃ νὰ εὕρω τὴν λύσιν. Αὐτὴ ἡ ἱστορία διήρκεσε μισὴν ὥραν σωστήν. Ὁ κ. δικαστὴς καὶ ὁ ἰατρὸς ἐγελοῦσαν μὲ ἕλην των τὴν δύναμιν, ἐνῷ μας ἤκουαν. Τὰ μισὰ τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰ ἐρωτήματά του ἦσαν πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῆς νηπιακῆς διδασκαλίας διὰ σχολεῖον χωρίου· ἀλλὰ ἐγὼ ἔβαλα τὰ δυνατά μου ν' ἀπαντήσω καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμα, διὰ νὰ τῷ ἀποδείξω ὅτι ἡμεῖς, τὰ κορίτσια τοῦ Κιμπασσέτου, δὲν εἴμεθα τόσον βλᾶκες ὅσον αὐτὸς φαίνεται ὅτι μᾶς νομίζει.

«— Φθάνει, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ ἰατρὸς Πρέσκωτ· ἡ μὶς Χὼβ ἔδωκε πανεπιστημιακὰς σχεδὸν ἐξετάσεις. Ἐλᾶτε τώρα νὰ ἐρωτήσωμεν τὰς δεσποινίδας ἐπὶ ζητημάτων σχετικῶν μὲ τὰ νηπιαγωγεῖα.

«Ὁ κ. Πάλμερ εἶχε κρεμασμένα τὰ μοῦτρά του «σὰν ἀλεποῦ πού την ἔπιασεν ἡ ὄρνιθα», καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία ἤμουν πολὺ στενοχωρημένη, διότι εἶχα πάρῃ δρόμον πολὺ ἐμπρός, μὲ τὰς ἀπαντήσεις μου.

«Ὁ δικαστὴς καὶ ὁ ἰατρὸς Πρέσκωτ μᾶς ἠρώτησαν τότε πράγματα λογικὰ καὶ πρέποντα, ἔδωσαν δὲ εἰς ὅλας ἀπὸ ἕνα δίπλωμα. Καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κάμουν ἀλλέως, διότι ὅλες μας ἐγνωρίζαμεν περισσότερα ἀπὸ ὅσα χρειάζονται διὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν χωρικῶν σχολείων.

«Τὴν στιγμὴν ποὺ ἐφεύγαμεν κοτευχαριστημέναι διότι ἐτελείωσαν τὰ βάσανά μας, ὁ κ. Πάλμερ ἦλθε νὰ με συγχαρῇ διὰ τὰς «ἐξαιρετικὰς σπουδὰς ποὺ ἔκαμα». Τὸν εὐχαρίστησα μὲ μίαν κλίσιν τῆς κεφαλῆς ἁπλῶς, χωρὶς κἂν νὰ λάβω τὸν κόπον νὰ τον κοιτάξω, διότι ἤμην κυριολεκτικῶς μανιώδης. Αἱ ἄλλαι ὅμως δεσποινίδες εἶχαν τόσον ἐνθουσιασθῇ, ὥστε μὲ παρέσυραν διὰ τῆς βίας εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον νὰ με φιλέψουν πάστες καὶ γλυκά, καὶ μὲ ἐφώναζαν προσπίστριαν τῶν δ.καιωμάτων τοῦ γυναικείου φύλου, ἡρωΐδα τοῦ Κιμπασσέτου, κτλ. κτλ. — τρέλες, τέλος πάντων!... Ἀλλὰ ἐπῆρα τὸ δίπλωμά μου, αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιῶδες!

«Τὸ σχολεῖόν μου ἀρχίζει τὴν πρώτην Δευτέραν τοῦ Μαΐου. Ἀποχαιρετῶ τὰ παιδικά μου χρόνια, τώρα εἶμαι μεγάλη πλέον, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ με λογαριάζουν ὡς πρόσωπον μὲ σημασίαν. Δὲν μου δίδετε μερικὸς εὐχάς, κυρία Φάγγ; Δὲν ἔχετε τίποτε καλὰς συμβουλὰς νὰ μου ἀπευθύνετε;

Κυρία Φάγγ

— Σοῦ εὔχομαι πρόοδον καὶ τὴν ἐπιτυχίαν ἡ ὁποία σου ἀξίζει. Ὅταν διὰ τὰς συμβουλάς, μικρούλα μου φίλη, ἔσο εὔθυμη, καλὴ καὶ φιλομειδής, δικαία καὶ συγχρόνως σταθερὰ εἰς τὰς ἀποφάσεις σου· ἐξακολούθησε νὰ ἔχῃς πάντοτε πεποίθησιν εἰς τὸ μέλλον καὶ νὰ τοποθετῇς ὑψηλὰ τὰ ἰδανικά σου. Ἀλλὰ μεῖνε ὅπως σὲ ἔπλασεν ὁ καλὸς Θεός, μὴν ἀλλάξῃς τὸν χαρακτῆρά σου.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. — ΔΙΔΑΣΚΑΛΑΝΣΙ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΑΙΜΙΛΙΑΣ

Ἡ πρώτη ἡμέρα

«Σᾶς ὑπεσχέθην, ἀναχωροῦσα, νὰ γράφω τὸ ἡμερολόγιόν μου, ἐπίτηδες διὰ σᾶς, φιλτάτη μου κυρία Φάγγ, καὶ θὰ τηρήσω ἀπὸ σήμερον τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἂν καὶ δὲν ἔχω ἀκόμη πολλὰ πράγματα νὰ σας εἰπῶ.

«Τὸ μάθημα ἐτελείωσεν· ἐσχόλασαν τὰ παιδιά, καὶ ἐγὼ ἔμεινα μόνη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σχολείου, ὅπου θὰ ἐξουσιάζω διὰ τρεῖς μῆνας καὶ ἴσως περισσότερον ἂν ἐπιτύχῃ ἡ δοκιμασία μου, — μὲ ἄλλους λόγους ἂν οἱ κύριοι τῆς ἐπιτροπῆς μείνουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἂν ἡ μητέρα μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξακολουθήσω.

«Ἰδοὺ λοιπόν, ἀρχίζω ὁλομόναχη τὸ στάδιόν μου εἰς τὸν ἀπέραντον κόσμον! Ἂν καὶ ἔχω συμπληρώσῃ τὰ δεκαέξ, ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε πολὺ δυνατὰ σήμερον τὸ πρωΐ...

Ἐνθυμεῖσθε τί μου εἴπατε χθές; Νὰ μὴν πλάττω πολλὰ ὡραῖα ὄνειρα, διότι γρήγορα θὰ ἀπογοητευθῶ. Λοιπόν, ἐπερίμενα νὰ με φιλοξενήσουν εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Οὐΐξ διὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα· ἀλλὰ αὐτὸ ἦτο πλάνη τῆς φαντασίας μου, διότι ὁ κ. Ἰωνάθαν Οὐΐξ μὲ ὠδήγησε κατ' εὐθεῖαν εἰς τοῦ γείτονός του, τοῦ κ. Ἀπλεμπῆ. Μοῦ ἔκαμε λυπηρὰν ἔκπληξιν, ὅταν τὸν εἶδα νὰ περνᾷ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ καθαρὸν καὶ περιποιημένον σπίτι του, ὅπου ἡ σύζυγός του ἐσιγύριζε μὲ τὸ τραγοῦδι στὸ στόμα, διὰ νὰ σταματήσῃ ἐμπρὸς εἰς ἕνα μισοκρημνισμένο σπίτι, περιτριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα κῆπον ἐντελῶς ἀπεριποίητον. Τὰ σπίτια καὶ οἱ κῆποι ἔχουν τὴν ἰδιαιτέραν των φυσιογνωμίαν, δὲν το νομίζετε καὶ σεῖς; Λοιπὸν αὐτὸ τὸ σπίτι ἔλεγε καθαρὰ ἔτι δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀνήκῃ παρὰ εἰς ἐκεῖνον τὸν μέθυσον, διὰ τὸν ὁποῖον σᾶς εἶχα ὁμιλήσῃ. Τὸ ἀνεγνώρισα ὅτι ἔτσι ἦτο, πρὶν ἀκόμη ἔμβω μέσα. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω ὅταν ἔσπρωξα τὴν ξεκαρφωμένην θύραν ποῦ ἐχώριζε τὸν κῆπον ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀλλὰ κυρίως μὲ ἀπεκαρδίωσεν ἡ θέα τῶν ἐννέα παιδίων τοῦ κ. Ἀπλεμπῆ, τὰ ὁποῖα μ' ἐκύτταζαν σὰν ζαλὰ καὶ μὲ ὕφος ὄχι καὶ τόσον εὐμενές.

«— Θάρρος, μοῦ εἶπεν εἰς τὸ αὐτί ὁ κ. Ἰωνάθαν. δὲν θὰ μείνετε πολὺν καιρὸν ἐδῶ. Ἡ κυρία Ἀπλεμπῆ ἐζήτησε νὰ σας πάρῃ πρώτη στὸ σπίτι της, διότι ὁ σύζυγός της πρόκειται νὰ λείψῃ καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἡμέρες, καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἔχῃ περισσοτέραν εὐρυχωρίαν διὰ σᾶς.

«Ἡ ἐδεσις αὐτὴ μὲ ηὐχαρίστησε, διότι ἡ συντροφιὰ ἐκείνου τοῦ κυρίου μ' ἐτρόμαζεν ὁπωσδήποτε, τὸ ὁμολογῶ.

«Ἤτο Δευτέρα, ἡμέρα ποῦ βάζουν μπουγάδα ὅλες αἱ νοικοκυρές τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ κυρία Ἀπλεμπῆ ἦλθε πρὸς συνάντησίν μου, σκουπίζουσα στὴν πόδιά της τὰ χέρια της τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀκόμη γεμᾶτα σαπουνάδες. Μοῦ ηὐχήθη τὸ καλῶς ὥρισες πολὺ φιλοφρόνως, καί μου παρουσίασεν ἔπειτα καὶ τὰ ἐννέα κατὰ σειρὰν τέκνα της, ἀπὸ τὴν πρώτην κόρην της, ἡ ὁποία εἶνε δεκαπέντε ἐτῶν, ἕως τὸ τελευταῖον μωρό, τὸ ὁποῖον μόλις εἶνε ὀλίγων μηνῶν. Δὲν ἐσυνείθισα καλὸ-καλὰ τὰ ὀνόματά των· ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσω, τοὐλάχιστον δι' ὅσα ἔρχονται εἰς τὸ σχολεῖόν μου.

«Ἡ κυρία Ἀπλεμπῆ εἶνε μελαγχροινὴ μὲ γαλανὰ μάτια, ἀρκετὰ εὔμορφη.

[Ἕπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Σοφίας Μάϋ*)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Ὁ Παυλῆς ἀφίνει τὸν κύριον Μπέμπην εἰς τὴν ξηράν, καί του λέγει νὰ καθήσῃ φρόνιμα ἕως ὅτου ἔλθουν ἔξω καὶ οἱ ἄλλοι.

— Ναί! μὰ ἂν ἔλθουν οἱ ἄγριοι καὶ μὲ φάνε; ἐρωτᾷ φοβισμένος ὁ κύριος Μπέμπης.

— Μὴ φοβᾶσαι... ἔρχεται ὁ Λουλοῦ καὶ τους τρῶγει, ἂν κοτήσουν

«Ἡ ἀπόβασις τῆς ναυαρχίνας.»

νὰ σε πειράξουν, λέγει ἐξυπνότατα ὁ Παυλῆς.

Πραγματικῶς ὁ Λουλοῦ φθάνει τρεχάτος καὶ κάμνει τόσα χάδια εἰς τὸν κύριον Μπέμπην, ὥστε τὸν κάμνει μούσκεμμα, διότι τὰ μαλλιά του ἦσαν βρεγμένα ἀπὸ τὸ νερὸ ὅπου εἶχε πέσῃ.

Ὁ Μπέμπης δὲν εἶξεύρει πιὰ τί νὰ κάμῃ. Νὰ χαρῇ ποῦ ἔχει φύλακα τὸ Λουλοῦ; — ἢ νὰ ἀρχίσῃ τὰ κλάμματα ποὺ τον ἔβρεξεν αὐτὸς ὁ ἄτακτος σκύλος;

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης καὶ ἡ ναυαρχίνα Κικὴ ἐσκέφθησαν ὅτι ἦτο ἀνάρμοστον εἰς τὰ ἀξιώματά των ν' ἀπεβιβασθοῦν καβάλλα ἐπάνω εἰς τὴν ράχην τοῦ Παυλῆ, καὶ ἀποφασίζουν νὰ ἔβγουν μόνοι των ἔξω. Οἱ μεγάλαι πέτρες εἶνε τόσον κοντὰ ἡ μία στὴν ἄλλην, ὥστε ἠμποροῦν νὰ ἐκτελέσουν τὸ σχέδιόν των χωρὶς νὰ βρέξουν κἂν τὰ παπουτσάκια των.

«Ἀγκαλιάζονται καὶ φιλοῦνται.»

Ἡ ναυαρχίνα βγαίνει πρώτη.

— Κρῖμα ποῦ δὲν ἔχουμε κανόνια, κυρία ναυαρχίνα, γιὰ νὰ σοῦ ρίξουμε, λέγει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, ἐνῷ τὴν βοηθεῖ ἱπποτικώτατα νὰ πατήσῃ εἰς τὴν πέτραν.

Ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς Κικὴ κλονίζεται, φοβᾶται μήπως γλοιστρήσῃ. Ὁ Γιαννάκης τῆς προσφέρει τότε τὰ δύο κουπιά, διὰ νὰ στηρίζεται, καὶ ἡ ἀπόβασις τῆς ναυαρχίνας τελειόνει χωρὶς κανὲν δυσάρεστον ἐπεισόδιον.

Ἂς εἶνε καλὰ καὶ ὁ κεῖμένος ὁ Παυλῆς ποῦ ἐπήγαινε μπροστά, χωμένος εἰς τὸ νερό, καὶ ἕτοιμος νὰ την ἁρπάξῃ εἰς τὴν ἀγκαλιά του, ἂν τυχὸν καὶ ἐγλοιστροῦσε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Αὐτὸς ὁ Λουλοῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ καθήσῃ ἥσυχος. Ἀφοῦ ἔγλυψε καλὰ καὶ ἔβρεξε καλλίτερα τὸν κύριον Μπέμπην, τὸν ἀφίνει μόνον του καὶ τρέχει νὰ ὑποδεχθῇ τὴν ναυαρχίναν,

— Ἐλᾶτε γρήγορα, καὶ φοβᾶμαι! φωνάζει ὁ κύριος Μπέμπης.

— Σιωπή, δειλέ! φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος ἤρχετο κατόπι τῆς ναυαρχίνας.

Ἀλλὰ καὶ τοῦ κυρίου Γιαννάκη ἡ φωνὴ τρέμει. Μήπως καὶ ἐνεδρεύουν οἱ ἄγριοι μέσα εἰς τὰ κλαδιά; Μήπως καὶ τοὺς ἀρχίσουν μὲ τὰ βέλη των; Ὀλίγον ἔλειψε νὰ διατάξῃ τὴν ὑπεχώρησιν ὁ πλοίαρχος.

Εὐτυχῶς ὁ Λουλοῦ ἀναλαμβάνει νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ παράλια. Τρέχει ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ τὰ γαυγίσματά του δὲν ἔχουν τίποτε ὕποπτον.

Ἐπὶ τέλους φθάνουν ὅλοι εἰς τὸ νησί, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν των ἀγκαλιάζονται καὶ φιλοῦνται, διότι δὲν αἱμάτωσε μύτη εἰς τὴν ἐπικίνδυνην αὐτὴν ἀπόβασιν. Ὁ Γιαννάκης φιλεῖ τὴν Κικήν, ὁ Μπέμπης τὸν Παυλῆν, καὶ ὁ Λουλοῦ ποῦ δὲν ἔχει καμμιὰ Λουλούκα διὰ νὰ φιλήσῃ, χώνει τὴν κεφάλα του ἀνάμεσα στὰ πρόσωπα τοῦ κυρίου Μπέμπη καὶ Παυλῆ.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(Παραμῦθι).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦτον ἕνας νέος, ποῦ ὁ πατέρας του εἶχε ξαναπαντρευθῆ καὶ ἡ μητρυιά του δὲν τον ἀγαποῦσε. Ὅταν λοιπὸν ὁ πατέρας του ἀπέθανε, ἡ μητρυιὰ εἶπε στὸν νέον:

— Δὲν ἐννοῶ πιὰ νὰ σε θρέφω. Πάρε τρία φλουριά, γιὰ νὰ ἔχῃς νὰ ζήσῃς ὡς που ναύρῃς δουλειά, καὶ πήγαινε στὸ καλό.

Καὶ τον ἔβγαλεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ νέος ἦτο παρκπολὺ λυπημένος, καὶ δὲν ἔβγαλε μιλιὰ νὰ παραπονεθῆ διὰ τὸ ἄδικον. Ἐπῆρε τὰ τρία φλουριά, ἔσυψε τὸ κεφάλι του κ' ἐξεκίνησε νὰ βρῆ τύχην. Ὅπου ἐπῆγαινε τοῦ ἔδιναν ἐργασίαν ἔσκαφτε στὰ χωράφια, ἔκοβε ξύλα, κ' ἔτσι ἐκέρδιζε τὸ ψωμί του. Διότι δὲν ἤθελε νὰ πειράξῃ τὰ τρία φλουριά του.

Μιὰ ἡμέρα ὅμως εἶδε μερικὰ κακόπαιδα ποῦ ἤθελαν νὰ κρεμάσουν ἕνα σκύλο, καὶ ὁ σκύλος τὸν ἐκύτταξε τόσο λυπητερὰ μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του, ὥστε ἔδωκεν ἕνα φλουρὶ καὶ τον ἀγόρασε. Ἀπὸ τότε ὁ σκύλος τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ τον ἐφύλαγε τὴν νύκτα, ὅταν ὁ νέος ἔπεφτε νὰ κοιμηθῆ καταγῆς στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Μιὰ ἄλλην ἡμέρα ἔδωκε τὸ δεύτερο φλουρί του καὶ ἐγλύτωσε μιὰ γάτα ποῦ ἕνας ἄνθρωπος ἤθελε νὰ πνίξῃ στὸν ποταμόν καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸν ἐξώδεψε τὸ τελευταῖο φλουρὶ διὰ νὰ σώσῃ μιὰ γουστερίτσα τοῦ νεροῦ ποῦ κάτι παλιόπαιδα εἶχαν πάρει πέτρες νὰ τὴν πετροβολήσουν. Ὁ νέος ἔβαλε τὴ γουστερίτσα μέσα σὲ ἕνα μεγάλο λαχανόφυλλο, διὰ νὰ πάγῃ νὰ τὴν ρίξῃ σὲ μιὰ ἥσυχη λιμνούλα. Διότι ὁ νέος αὐτὸς εἶχε καλὴ καρδιά, καὶ ἀγαποῦσε ὅλα τὰ ἀδύνατα πλασματάκια ποῦ ἔζουσαν εἰς τὸν κόσμον.

Δὲν ἄργησε νὰ εὕρῃ τὴν κατάλληλη θέσι — μιὰ λιμνούλα μὲ λιγοστὸ νερό. Ἀλλά, καθὼς ἄνοιξε τὸ φύλλο, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ μικρὸν ζῶον, τὸ ἄλουσε ποῦ ἔλεγε:

— Καλέ μου κύριε, μὴ μ' ἀφίσῃς ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ πήγαινέ με στὴ λίμνη τοῦ Εὐτυχισμένου Κάμπου, γιατί εἶμαι βασιλόπουλο τοῦ Κάτω Κόσμου, καὶ μ' ἔχουν μαγεμμένο.

Ὁ νέος τὰ ἔχασε ποῦ ἄκουσε τὴ γουστερίτσα νὰ μιλῆ. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ την ἐρωτήσῃ ποῦ κοντὰ ἔπεφτε ἡ λίμνη, ἡ γουστερίτσα εἶπε:

— Τράβα κατὰ τὸ βουνό, ὅπου ὁ ἥλιος βασιλεύει, καὶ ἐκεῖ θὰ βρῆς τὸν Εὐτυχισμένο Κάμπο.

Ἐξανασήκωσε λοιπὸν τὸ φύλλο μὲ τὸ ζῶον ὁ νέος, κ' ἐμπρὸς αὐτὸς καὶ πίσω ὁ σκύλος μὲ τὴ γάτα, ἐπῆραν τὸ δρόμο κ' ἔφθασαν στὸ μακρυνὸ βουνό, καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ ἔδυνεν ὁ ἥλιος τὴν τελευταία του ἀκτῖνα γιὰ νὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῆ, ὁ νέος ἔπαιρνε τὸν κατήφορο τοῦ βουνοῦ καὶ σὲ λίγο ἔφθασεν εἰς τὸν κάμπον, ὅπου μία ὡραία λίμνη μὲ καθαρώτατα νερὰ ἔλαμπε σὰν καθρέφτης.

— Ρίξε με ἐδῶ μέσα, καλέ μου φίλε, εἶπε ἡ γουστερίτσα, καὶ ἄρα χωρίσουν τὰ νερά, ἔλα μαζί μου κάτω, χωρὶς νὰ φοβηθῆς. Καί, γιὰ τὸν κόπο ποῦ ἔλαβες καὶ τὸ καλὸ ποῦ μοῦ ἔκαμες, ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα μου νὰ σου δώσῃ τὸ δακτυλίδι ποῦ φορεῖ στὸ δεξί του χέρι καὶ τὴ γαβάθα του μὲ τὸ κουτάλι.

Ὁ νέος ἔκαμεν ὅπως τοῦ εἶπαν. Ἄφησε τὸ σκύλο καὶ τὸ γάτο νὰ περιμένουν, κ' ἐπῆγε μαζὶ μὲ τὸ βασιλόπουλο, ποῦ μόλις ἄγγισε τὸ νερὸ τῆς λίμνης ξαναπῆρε τὴν ἀνθρωπινὴ μορφή του. Κ' ἐκατέβηκαν μαζὶ εἰς τὸν Κάτω Κόσμον.

Ὁ βασιλιᾶς ἐχάρηκεν ὑπερβολικὰ ποῦ ξαναεῖδε τὸ παιδί του, καὶ ἔδωκε εἰς τὸν νέον τὸ δακτυλίδι, τὴ γαβάθα καὶ τὸ κουτάλι.

— Αὐτά, τοῦ εἶπε, εἶνε μαγικὰ δῶρα. Τὸ δακτυλίδι θά σου φέρῃ ἕνα παλάτι καὶ μιὰ εὔμορφη νύφη· ἡ γαβάθα καὶ τὸ κουτάλι θά σας φέρνουν ὅ,τι καλὸ φαγητὸ ἐπιθυμήσετε. Καὶ τώρα, σ' εὐχαριστῶ πολύ, καὶ πήγαινε στὴν εὐχήν μου. Ὁ δρόμος εἶνε ἀνοικτός.

Ὁ νέος ἐχαιρέτησε τὸν βασιλιᾶ καὶ τὸ βασιλόπουλο, ἀνέβηκε πίσω καὶ ηὗρε τὰ ζῶά του, καὶ αὐτὰ ἐχάρηκαν πολὺ πού τον ξαναεῖδαν. Ἀφοῦ ἐπῆγαν ἀρκετὸν δρόμον, ἔφθασαν εἰς ἕνα λαμπρὸν τόπον, κοντὰ σ' ἕνα ὡραῖο ποτάμι, καὶ ἐκεῖ ὁ νέος εἶπεν ἀπὸ μέσα του:

— Θὰ μ' ἄρεσε νὰ ἤτανε ἐδῶ τὸ παλάτι μου...

Ἔτριψε λοιπὸν τὸ δακτυλίδι, καὶ μονομιᾶς ἕνα ὡραῖο παλάτι εὑρέθηκεν ἐκεῖ, καὶ στὸ φιλντισένια σκαλοπάτια του ἐστέκοτανε μιὰ πανεύμορφη κόρη μὲ μοσκομυρισμένα, ὁλόξανθα μαλλιά. Αὐτὴ ἦτον ἡ νύφη, καὶ ἔγινε γάμος καὶ χορά, καὶ ἐπερνοῦσαν καλὰ κ' εὐτυχισμένα, χωρὶς νὰ τους λείπῃ τίποτε, διότι ἡ γαβάθα καὶ τὸ κουτάλι τους ἔφερναν καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, ἡ γάτα ἐδιώχτε τὰ ποντίκια, καὶ ὁ σκύλος ἐφύλαγε τὸ παλάτι ἀπὸ τοὺς κλέφτες.

Ἔγινε λοιπὸν μεγάλος ἄρχοντας ὁ νέος καὶ μεγάλη ἀρχόντισσα ἡ γυναῖκά του. Ἡ ἀρχόντισσα ἐπήγαινε στὸ ποτάμι κ' ἐχτένιζε τὰ χουσὰ ὡραῖα μαλλιά της, καὶ ἂν καμμιὰ τρίχα ἐτύχαινε νὰ μπερδευθῆ στὸ χτένι καὶ νὰ κοπῆ, τὴν ἐτύλιγε σ' ἕνα καλαμάκι καὶ τὴν ἐπετοῦσε στὸ νερό. Ἔτυχε μιὰ μέρα ἕνα παληκάρι νὰ ψαρεύῃ στὸ ποτάμι, κάμποσα μίλια παρακάτω, καὶ τὸ καλαμάκι, περιτυλιγμένο μὲ ξανθὰ ἀποχτενίδια, ποῦ ἐμύριζαν σὰν εὔμορφα λουλούδια τοῦ βουνοῦ, ἦλθε κοντὰ στὴν πέτρα ὅπου ἐκαθόταν. Ὁ ψαρᾶς τὸ ἔπιασε, καὶ τόσο τοῦ ἄρεσαν τὸ χρῶμα καὶ ἡ εὐωδία τῶν μαλλιῶν, ὥστε ἔταξε νὰ πάρῃ γυναῖκά του ἐκείνην ποῦ εἶχε στὸ κεφάλι της τόσο ὄμορφα μαλλιά.

Ἐπῆγε στὴ μάννα του, ποῦ ἦταν μάγισσα, καὶ της εἶπε:

— Μάννα μου δὲν θαῦρω ἡσυχία, θὰ λυώσω σὰν τὸ κερὶ καὶ θὰ πεθάνω, ἂν δὲν πάρω γυναῖκά μου αὐτὴ ποῦ ἔχει τὰ ὁλόξανθα καὶ μοσκομυρισμένα μαλλιά.

Ἡ μάγισσα ἔρριξε στὴ φωτιὰ τὰ ἀποχτενίδια, καὶ εἶπε:

— Θελω νὰ μου φανερωθῆ αὐτὴ ποῦ ἔχει αὐτὰ τὰ μαλλιά, καὶ ποῦ κάθεται.

Τότε εἰς τὸν καπνὸν ἐφανερώθη ἡ ζωγραφιὰ τῆς ἀρχόντισσας καὶ τοῦ ἀρχοντικοῦ της. Ἡ μάγισσα ἐκαβαλλίκεψε τὸ μαγικὸ σκουπόξυλό της, καὶ μιὰ καὶ δυὸ ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἔφθασε εἰς τὸ παλάτι, κοντὰ εἰς τὸ ποτάμι.

Ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια κ' ἐφώναξεν ἀπὸ τὴν πόρτα:

— Καλή μου, καλή μου, ἔλα νὰ καλοδεχθῆς τὴ θείτσα σου.

Ἡ ἀρχόντισσα ἄκουσε τὴ φωνή κ' ἔτρεξεν ἔξω, καὶ ἡ μάγισσα τῆς εἶπε πῶς ἦτον ἡ θεία της ποῦ εἶχε ξενιτευθῆ κ' ἔλειπε χρόνια ἀπὸ τὴν χώραν. Ἡ ἀρχόντισσα τὰ ἐπίστεψεν ὅλα, τὴν ἐπῆρε μέσα, καὶ σὲ λίγο τῆς τα εἶπεν ὅλα, διὰ τὸ δακτυλίδι, τὴ γαβάθα καὶ τὸ κουτάλι.

— Καλέ, κόρη μου, εἶπεν ἡ μάγισσα, πρέπει νὰ πῆς τοῦ ἀνδρός σου ν' ἀφίνῃ τὸ δακτυλίδι στὸ σπίτι, ὅταν βγαίνῃ

περίπατο· ἂν τὸ χάσῃ, θὰ χαθῆ τὸ παλάτι, καὶ θὰ μείνετε στοὺς πέντε δρόμους.

Ἔτσι ἔκαμεν ἡ ἀρχόντισσα, κ' ἐκατάφερε τὸν ἄνδρα της νὰ της ἀφίσῃ τὸ δακτυλίδι, καὶ μιὰ ἡμέρα ποῦ ἔλειπεν αὐτὸς στὸ κυνῆγι, ἡ μάγισσα τὸ ἔκλεψε καὶ τὸ ἔτριψε. Ἀμέσως τὸ παλάτι, ἡ ἀρχόντισσα, ἡ γαβάθα καὶ τὸ κουτάλι ἐπῆγαν στὸν τόπο τῆς μάγισσας. Ὅταν ὁ νέος ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ κυνῆγι μὲ τὸ σκύλο του, ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ ἀγαθά του εἶχαν χαθῆ, καὶ μόνη ἡ γάτα ἔμενε, διότι εἶχε τρέξῃ καὶ αὐτὴ νὰ πιάσῃ ἕνα ποντίκι, καὶ εἶδε τὸ παλάτι ποῦ ἔφευγεν εἰς τὸν ἀέρα, τὴ στιγμὴ ποῦ ἐγύριζεν.

Ὁ νέος ἐλυπήθηκε πολὺ καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ· ἡ γάτα ὅμως ἐκρύφθηκε στὰ πόδια του, καὶ ὕστερα κάτι εἶπε στὸ σκύλο μὲ τὴ γλῶσσα τῶν ζώων. Καὶ τότε ὁ σκύλος καὶ ἡ γάτα ἐπῆραν δρόμο κ' ἔφυγαν πηλάλα καὶ οἱ δύο.

Ὁ σκύλος ἀκολούθησε τὴν εὐωδίαν τῶν μαλλιῶν τῆς κυρᾶς του, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥραν τὰ δύο ζῶα ἔφθασαν εἰς τὸ παλάτι, ποῦ ἦτον εἰς τὴν χώραν τῆς μάγισσας. Ἐγύρισαν ἀπ' ἐδῶ, ἐγύρισαν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἐπὶ τέλους ἐτρύπωσαν κρυφὰ-κρυφὰ μέσα κ' ἐπῆγαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀρχόντισσας. Ἐκεῖ ἡ κυρά των, πεσμένη στὸ κρεββάτι της, ἔκλαιγεν ἀπαρηγόρητα.

— Ὦ! γατίτσα μου καὶ σκυλάκι μου, εἶπεν ἀμα τὰ εἶδε, δὲν θὰ ξαναδῶ πιὰ τὸν καλό μου τὸν ἄνδρα, γιατὶ ἡ μάγισσα ἐκατάπιε τὸ δακτυλίδι γιὰ νὰ μὴν τὸ ξαναπιάσω στὰ χέρια μου... Κρυφθῆτε ὅμως γρήγορα, γιατὶ ἀκούω τὴ μάγισσα ποῦ ἔρχεται νὰ με ζαλίσῃ μὲ τὲς προξενιὲς γιὰ τὸ γυιό της.

Τὰ δύο ζῶα ἐτρύπωσαν στὸ τζάκι, καὶ ἐκεῖ ἄκουσαν ποντικίσιες φωνές. Ἕνα σωρὸ ποντίκια ἦσαν τρυπωμένα στὸ πάτωμα ἀποκάτω. Ἡ γάτα ἐχύθηκε ἀμέσως καὶ ἄρπαξε ἕναν ποντικαν, καὶ ἤθελε νὰ τον σκοτώσῃ, ὅταν τὰ ἄλλα ποντίκια τῆς ἐφώναξαν μὲ τὴ γλῶσσα τῶν ζώων:

— Μὴ τον σκοτώνῃς, γατίτσα, μὴ τον σκοτώνῃς! Γιατὶ σήμερα ἔχει τὸ γάμο καὶ τὴ χαρά του.

— Θὰ σ' ἀφίσω ζωντανό, ἂν κάνῃς ὅ,τι σοῦ εἰπῶ. Ἡ κυρά σου ἐκατάπιε τὸ δακτυλίδι ποῦ ἀφεντικοῦ μου· μοῦ τὸ φέρνεις ἐσύ;

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πῶς θὰ το φέρω, εἶπεν ὁ πόντικας.

Καὶ ἡ γάτα τὸν ἄφισε νὰ πάῃ στὸ γάμο καὶ στὴ χαρά του μαζὶ μὲ τ' ἄλλα ποντίκια.

Λοιπόν, τὴ νύχτα, ἐνῶ ἐρρουχάλιζε ἡ μάγισσα, ὁ πόντικας ἐπῆγε κ' ἐκάθησε στὴ μύτη της, κ' ἔχωσε τὴ μακρυὰ καὶ φιλὴ οὐρίτσα του στὸ λαιμό της μέσα. Τὴν ἔπιασε βῆχας δυνατός, καὶ τὸ δακτυλίδι ἐτινάχθηκεν ἔξω, καὶ ὁ πόντικας τὸ ἄρπαξε καὶ τὸ ἔφερε στὴ γάτα.

— Εὖγε σου, πόντικα, εἶσαι ἐλεύθερος νὰ ζήσῃς! εἶπεν ἡ γάτα.

Καὶ τότε ὁ σκύλος ἔπιασε μὲ τὰ δόντια του τὸ δακτυλίδι, καί, ἐμπρὸς αὐτὸς καὶ πίσω ἡ γάτα, ἐπῆγαν στὸ δωμάτιον τῆς ἀρχόντισσας καὶ τὸ ἔδαλαν στὴν ποδιά της.

— Καλά μου, πιστά μου πλάσματα, εἶπεν ἡ ἀρχόντισσα, κ' ἐχάϊδεψε τὸ σκύλο, κ' ἐχάϊδεψε τὴ γάτα.

Ὕστερα ἔτριψε τὸ δακτυλίδι καὶ εἶπε:

— Πήγαινέ μας στὸν καλό μου ἄνδρα, ἀλλὰ στὸν πηγαιμὸ ρίξε τὴ μάγισσα καὶ τὸ γυιό της στὸ ποτάμι, νὰ κάμουν μιὰ βουτιὰ καὶ νὰ ξεπλύνουν τὴν κακία τους.

Καὶ ἔγινεν ὅπως ἐπρόσταξε, καὶ ὁ ἄνδρας ποῦ ἦτον καθισμένος κοντὰ στὸ ποτάμι κ' ἔκλαιγε τὴ δυστυχία του, εἶδε μὲ χαρὰ του νὰ ἔρχωνται πίσω ἡ γυναῖκά του, τὸ παλάτι του, ἡ γαβάθα του καὶ τὸ κουτάλι, καὶ τὰ πιστά του ζῶα. Καὶ ἔζησαν ἀπὸ τότε καλά, κ' ἐμεῖς καλλίτερα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ τραπέζι.

— Ἀχ, μαμμά! ἐδάγκασα τὴ γλῶσσά μου καὶ μου πονεῖ, πώ, πώ!

Τὸ *Ἀϊ-Λάϊρ τῶν Πατησίων* (ἀταράχως:)

— Βίλε τὴς σλίο νὰ σου περάσῃ.

Βοτάλη ξιπὸ τοῦ Ἀϊ-Λάϊρ τῆς Νεαπόλεως.

* * *

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ τράμ.

— Ἐγέμισε, καλέ, τὸ στόμα μου κάρβουνα.

— Τόσο τὸ καλλίτερο.

— Πῶς;

— Θὰ δυλίζεται τὸ νερὸ ποῦ πίνεις.

Ἐσταλμένη ἀπὸ τὴς Δρυὸς τοῦ Καρπου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καὶ εἰς τὰς Πάτρας ἱδρύθη ἕνας Μικρὸς Σύλλογος, ὁ ὁποῖος ἔχει σκοπὸν τὸ ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως ξεσπάθωμα καὶ τὴν ἐγγραφὴν ἀπόρων. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς φίλους μου *Ὑπερήφανον Ἱππέα, Κερδῶον Ἑρμῆν* κτλ. τοὺς ὁποίους εὐχαριστῶ πολύ. Ἀλλ' ὅσο διὰ τοὺς ἀντιπροσώπους, δὲν εἰμπορῶ νὰ τους ἀναγράφω πρὶν δεχθοῦν τὴν ἀντιπροσωπείαν, οὔτε νὰ τους ἐρωτήσω ἂν δέχωνται. Οἱ μικροὶ Σύλλογοι ἐγένετο πρέπει νὰ γνωρίζουν, ὅτι ἐγὼ δὲν εὐκαιρῶ νὰ ἀναλαμβάνω τὰς ὑποθέσεις των καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὰς κάμνουν μόνοι των· ὅσάκις δὲ θέλουν νὰ ἀνακοινώσουν τίποτε διὰ τοῦ φύλλου, ὑπάρχει ἡ στήλη τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν.

Ὁ *Τύλλιος Ὀστύλλιος* ἐβρυσε... τί νομίζετε; ἓν Ἀργαιολογικὸν Μουσεῖον, «ἀνάλογον πρὸς τὴν ἡλικίαν του βέβαια», τὸ ὁποῖον πηγαίνει θαυμάσια! Ἤθελα περισσοτέρας πληροφορίας δι' αὐτὸ τὸ Μουσεῖον, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω τί εἶδους ἀρχαιότητας περιέχει.

Ἐν πρώτοις, *Ζωσπίς*, σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃς τὰ συγχαρητήριά μου εἰς τὴν *Ζίναν* διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεών της. Ὅσον διὰ τὰς πληροφορίας ποὺ σου ἔδωκεν ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας*, εἶνε λανθασμένες, διότι ἡ καλὴ αὐτὴ φίλη μου συγχέει τὴν Διάπλασιν μὲ τὴν ἀδελφήν τοῦ κ. Παπαδοπούλου. Διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, εἶπα ὅτι δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τὰ ἰδιαίτερα τῶν Μ. Συλλόγων, καὶ εἰμπορεῖς νὰ της τὸ γράψῃς ἀπ' εὐθείας.

Ἀϊ-Λάϊρ τῆς Νεαπόλεως, δὲν ὑπέθετα ποτὲ ὅτι εἶχες παράπονα καὶ σύ, καὶ δὲ' αὐτὸ δὲν μου ἔγραφες τόσον καιρόν. Τί κολὰ ποῦ κατήργησα τὰς Πληροφορίας, μίαν ἀληθινὴν πέτραν σκανδάλου, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ με στερήσῃ τῶν καλλιτέρων μου φίλων! Αἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς, εἶνε συνδρομήτριαί μου. Τώρα θὰ μου γράφῃς συχνά;

Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ. *Πίθηκε τοῦ Βορνέου* [ΕΕ]. Ἤθελες νὰ με ἀποζημιώσῃς διὰ τὴν μακράν σου σιωπήν. Χαίρω ποῦ ἐπιδοκιμάζεις τὴν κατάργησιν τῶν Πληροφοριῶν, καὶ προπάντων διότι κατ' ἀρχὴν ἐπιδοκιμάζεις ὅ,τι κάμνει ἡ Διάπλασις. Ἔτσι κάμνουν ὅλα τὰ καλὰ παιδιά.

Λευκὸν Κρίνον, τί ἐσήμαινεν ἐκείνη ἡ Βραχεῖα Ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν, ὅταν εἶδα ἀπέξω τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀπεσφράγισα μὲ τόσον κόθον νὰ διαβάσω τὰ ὡραῖά σου λογάκια καὶ τὴν ηὗρα... ἐντελῶς κενήν; Ἀστειότης ἡ ἀφηνημάδα;

Ἄριστα εἰς τὸ Ἀρσάκειον. τὸ *Δεράκι τοῦ Βουνοῦ* [ΕΕΕ], ἄριστα εἰς ὅλα τὰ μαθήματα τοῦ Ὠδείου, — καὶ ἄριστα διὰ τὴν σημερινήν του ἐπιστολήν, ἡ ὁποία εἶνε θαῦμα κομψότητος καὶ καλλιγραφίας. Μ' ἔκαμε δὲ νὰ γελάσω πολύ, μὲ τὰ διάφορα ἐπεισόδια τῶν ἐξετάσεων ποῦ ἀναφέρει, καὶ τὰ ὁποῖα μοῦ ὑπενθύμισαν τὰς «Ἐξετάσεις τοῦ Κηρύνου» εἰς μίαν ἐπιστολήν τοῦ κ. Φαίδωνος.

Μὴν ἀμφιβάλλῃς, *Ἔνδοξον Ἠσυλόγγιον*, ὅτι ἡ εἰδήσις ποὺ μου γράφεις μ' ἐχαροποίησεν ὅσον καὶ τὴν μητέρα σου. Ὁ κ. Φελίδων ἀναβάλλει τὰς ἐπιστολάς του ἕνεκα τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν Διεκγωνισμῶν. τὰ ὁποῖα καταλαμβάνουν τὸν διαθέσιμον χῶρον.

Ἔνοιεῖται, *Ἐπιμελὴς Μαθήτρια*, ὅτι ἡ διδασκάλισσά σου θὰ σε προβιβάσῃ μ' ἕνα ἄριστα ἀτόφο μεγάλον. Ἂς κάμῃ κι' ἀλλοιῶς, ἀφοῦ εἶσαι ἐπιμελής. Λοιπὸν καὶ εἰς ἀνώτερα!

Σοῦ ἔστειλα τὸ Βραβεῖον, *Ἄστρο Ποντικάκι*, καὶ εἶμαι πολὺ χαρούμενη ποῦ ἔγινες πολὺ καλὰ καὶ θὰ μου γράφῃς τακτικά. Ἐγέλασεν ὁ Ἀνανίας ποῦ γρόφεις ὅτι τ' «Ἀλογοπαίγνιά του σταρίζουν, ἀφοῦ προέρχονται ἀπὸ σπανόν». διεμαρτυρήθη ὅμως ὅτι δὲν εἶνε σπανός, ἀλλὰ μικρός. Ἀπόδειξις, ὅτι δὲν ἐπῆγεν ἀκόμη στρατιώτης.

Δὲν ἠξεύρω. *Κρόταλε*, διατὶ τὸ *Ἀνδρείκελλον* δὲν ἀνταπέδωκεν ἀκόμη τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μυστικῶν, οὔτε εἰς σέ, οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους φίλους μου, οἱ ὁποῖοι τῷ ἔστειλαν κατόπιν προτάσεώς του. Ἴσως θὰ σας στείλῃ ἀργότερα. — Ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά, ἀλλὰ καθαρώτερα διὰ νὰ σε διαβάζω εὔκολα.

Ἱππότα τοῦ Μεσαίωνος [ΘΕ] ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὰς δύο ὡραίας ἐπιστολάς σου. Ὅσον διὰ τὴν βουλγαρικήν, εἶνε περιττὸν νὰ σου εἴπω πόσον συμφωνῶ μὲ ὅσα γράφεις. Διὰ τὴν ἄλλην, σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι καὶ προχθές: αὐτὰ παιδιὰ παίζει· ἐ εἶνε νὰ γελᾷ κανεὶς μὲ τέτοια καμώματα καὶ τίποτε ἄλλο.

Μοῦ κάμνουν κάποτε κάτι ἐρωτήσεις! Ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος μ' ἐρωτᾷ σήμερα ἀπὸ πεῖον πανεπιστημιακὸν ψωνίζω. Σὲ καλό σου, παιδί μου!... Μήπως θέλεις νὰ μου συστήσῃς κανένα σύ; Ἂν εἶνε αὐτό, χάνεις τὸν κόπον σου, διότι ἐγὼ ψωνίζω πρὸ ἐτῶν ἀπὸ τὸ πανεπιστημιακὸν τοῦ κ. Θανοπούλου, καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, τώρα μάλιστα ποῦ ἄνοιξε τὸ νέον Κατάστημα, τέλειον κ' εὐρύχωρον κ' ἀνώτατον κ' ἐξ ὅλα.

Φάρε τῆς Κορίνθου. ἡ ἐξαδέλφη σου διαμαρτύρεται δι' αὐτὸ ποὺ μου γράφεις. Λέγει ὅτι ἂν δὲν εἶνε «Πληκτικὴ τῆς Φακῆς», δὲν εἶνε καὶ «Κυρία Τρομάρα». Ἀφοῦ τὸ ψωμὶ ἔχει μυρμη-

κια, τί ἤθελες, —νὰ τὸ φάγῃ; Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει ἄδικον. Ὁπωσδήποτε, τὸ γραμματάκι σου μ' ἐφαίδρυνε πολύ, καὶ γράφε μου, ἔστω καὶ συκοφαντίας κατὰ τῶν ἀγαπητῶν ἐξαδελφῶν.

Ἴδοὺ τώρα τί μου γράφει ἡ *Δάλια*: «Ἀμφιβάλλω, Διάπλασίς μου, ἂν θὰ βγάλῃς λέξι ἀπ' τὸ γράμμα. Ἀλλὰ ἔχω κοντά μου τέσσερα ἐξαδελφάκια μου· ὁ ἕνας μοῦ τραβᾷ τὰ μαλλιά· ὁ ἄλλος μὲ σκουντᾷ, ὁ ἄλλος μοῦ πιάνει τὸ καλαμάρι, καὶ ἀπορῶ πῶς ἕως τώρα ἡ ἐπιστολή μου δὲν πλέει εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν...» Κ' ἐγὼ ἀπορῶ, ἀγαπητή μου *Δάλια*, καὶ σου συνιστῶ ὑπομονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν. Ἐν τούτοις φίλησέ μου τὰ αὐτὰ τἀνυπόφορα ἐξαδελφάκια.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Πάπιαν τοῦ Γιαλοῦ* (Μ.Τ. αὐτό, ἐπειδὴ σου ἀρέσει πολὺ ἡ θάλασσα· σοῦ ἔστειλα τὸ 11ον φύλλον· τὸν Σεπτέμβριον, ποῦ θ' ἀρχίσῃ ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, τότε νὰ λάβῃς μέρος·) καὶ *Ἀκτῖνα τοῦ Ρπίγκεν* (Φ. Κ. ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολύ.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Λάτρις τῶν Ἀστέρων* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) καὶ *Πολικὸς Ἀστὴρ* (Α Ω. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον· ἄλλο συνεργασία εἰλικρινής, καὶ ἄλλο δουλικὴ ἀντιγραφὴ τῆς ξένης ἐργασίας. [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Σφακτηρία Σαντορίνα* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου καὶ Κλάδον Ἐλαίας* — τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* μὲ τὸ *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον*, *Ροδιτσῶνα τῶν Αἰθέρων* καὶ *Ρομαντικὸν Κυνηγόν* — ὁ *Μεγιστεὺς* μὲ τὴν *Θερινὴν Βροχήν*, *Θερινὴν Πρωΐαν*, *Πικραμένην Καρδούλαν* καὶ *Λόρδον Κίτσενερ* — ὁ *Δωρητὴς Ὀνείρων* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ζαχαρένιον Ἄνθρωπον*, *Τέκνον τῆς Ἐρήμου*, *Ἑλληνίδα* καὶ *Ἀσέλινον Νύκτα* — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*, *Κοραλίαν Μασσαί*, *Θεσσαλικὸν Ἄνθος*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* καὶ *Κορινθιακὸν Κῦμα* — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν*, *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα*, *Λευκανθεμίδα*, *Δωρητὴν Ὀνείρων* καὶ *Ἔνσαρκον Ἄγαλμα* — ὁ *Ὀβελίσκος τοῦ Δούγλα* μὲ τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Φιλόμουσον Χαλκιδίδα*, *Νοσταλγοῦσαν Ἀτθίδα* καὶ *Ἰδεῶδες Κοκκλάκι* — ὁ *Ὀλύμπιος Ἀγὼν* μὲ τὸν *Ὄλυμπον* καὶ *Ἑλληνοπούλαν* — ὁ *Κεφεῦς Ἑρμῆς* μὲ τὸν *Ὑπερήφανον Ἱππέα*, *Παιδικὴν Χαράν*, *Ξανθὸν Βοσκόν*, *Λύραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Πράσινο Χαβιάρι* — ἡ *Καϊνάρα* μὲ τὴν *Τζιριτζάντζουλαν* — τὸ *Ποῖος Εἶμαι* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἄγγελον Λύγερινόν*, *Ἄγγελον Χαρᾶς*, *Ἀρχαῖον Ἕλληνα* καὶ *Ἀήτητον Ἕλληνα* — ἡ *Ροδία Κυνηγέτις* μὲ τὸ *Μαραμένον Ρόδον* — ἡ *Χαϊδεμένη Βασιλοπούλα* μὲ τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς*, *Ἀγωνιῶσαν Ψυχὴν* καὶ *Λετὸν τῆς Ἐρήμου*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταπεδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ *Γραφείου μας* τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Ὑψιπέτην Ἀετὸν* (ἀνεξαρτήτως τῶν ὅσων ἔγραψα πρὸς τὸν φίλον μας ἐκεῖνον, πίστευσε ὅτι δὲν ἀμφιβάλλω διόλου περὶ τῆς ἀγάπης σου· καλλίτερα νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν, διότι παρῆλθεν ἡ προθεσμία τῶν πρώτων φύλλων καὶ θὰ χάσῃς ἀρκετὰς λύσεις.) *Κλέαρχον* (ὁ ὁποῖος ἐμαγεύθη μὲ τὸν τόμον ποὺ τοῦ ἔστειλα, καὶ ἀμέσως παρήγγειλε καὶ ἄλλον· πολὺ καλὴ ἡ ζωγραφική ποὺ εἶχεν εἰς τὸ γράμμα σου·) *Ροδίαν Κυνηγέτιδα* (εὐχαρίστως θὰ λάβω τὴν φωτογραφίαν σου· ἀλλὰ διατί νὰ μὴ τὴν δημοσιεύσω;) *Κοσκουταρεθρεμμένον* (τὰ 25 τετράδια τιμῶνται φρ. 3 ὅτον διὰ τὰ κουκουνάρια, σὺ θὰ ξεύρῃς καλλίτερα ἀπὸ τὸν *Ἀνανίαν*·) *Κοστοπόνηρον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν· καὶ οὐτε εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ δείξῃς τὸ ἐνδεικτικόν σου διὰ νὰ τὸ πιστεύσω· πρῶτον εἶμαι βεβαία περὶ τῆς ἐπιτυχείας σου· δεύτερον, ἀρκοῦμαι εἰς τὸν λόγον τῶν φίλων μου·) *Χαμένο Καράβι* (σὲ ἐλπίσω ὅτι εἰς τὴν Ρόδον δὲν θὰ ἔχῃς τεμπελιάν, καὶ θὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα·) *Κλεάνθην Δογαθέτου* (ἔστειλα·) *Πράσινο Χαβιάρι* (ἔστειλα τὰ φύλλα πρὸς τὴν φίλην μου Ζ. χαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς, ἡ ὁποία εἶχε τόσον ὡραῖον σκοπόν·) *Ἀγνὸ Περιστεράκι* (εἶμαι συνειθισμένη ἀπὸ παράπονα καὶ ἀπὸ μετανοίας· ὥστε ἡ συγγνώμη μου εἶνε πάντοτε πρόθυμος·) *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτὸς* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφήν· ἔστειλα·) *Ἀνέλπιστον Χαρὰν* (σοῦ ἔγραφεν εὐχάριστα ὁ θεῖος σου, ποῦ σ' ἔκαμε νὰ διακόψῃς τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου; δὲν ἀμφιβάλλω... πάντα οἱ θεῖοι εἶνε καλοὶ καὶ γράφουν εὐχάριστα εἰς τὰγαπημένα των ἀνεψάκια·) *Βεατρίκην*, *Μαρίαν Παπαϊωάννου* (τὴν ἔστειλα·) *Δροσούλαν τοῦ Τυμφρηστοῦ* (ἡ παραγγελία σου εἶχεν ἐκτελεσθῆ· μὴν ἔχάθη κανένα φύλλον εἰς τὸ ταχυδρομεῖον;) *Ἀνδρείαν Σουλιώτιδα*, *Μαρταρινοφάγον*, *Ὄλυμπον* (φαντάζομαι τὴν ὡραιότητα τῆς πατρίδος σου, ἀφοῦ δὲ εἶνε κωμόπολις τοῦ Πηλίου!) *Ἀντ. Δ. Ζώραν* (Αἴνιγμα μοῦ στέλλεις; κρίμα στὸν κόπο! κύτταξε σὲ παρακαλῶ τὸν Ὀδηγόν·) *Ζαχαρένιον Ἄνθρωπον* (σὲ συγχαίρω, καθὼς καὶ τὸν *Κατεργαράκον* γράφε μου πῶς περνᾶς εἰς τὴν Τῆνον·) *Ἀναθύριον Ρόδον* ([ΕΕ] διὰ τὰς ὡραίας ἐντυπώσεις ἐκ Φαλήρου·) *Χωλὸν Διάβολον* (περιμένω·) *Ἑλληνικὴν Νῆσον* ([Ε] ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεγοήτευσεν· ἔπρεπε νὰ ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω μερικὰ ἀποσπάσματα, διὰ νὰ γνωρίσουν καὶ οἱ φίλοι μας τὴν φιλοπατρίαν σου· εὖγε διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς·) *Χαϊδεμένην Βασιλοπούλαν* (ἐπῆτες λοιπὸν τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τὸ σχολεῖόν σου; τί χκοά! πραγματικῶς, ὡραία ἑώρτασες τὰ γενέθλιά σου· καὶ τοῦ χρόνου ἀπόμη καλλίτερα·) *Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας* (ἔταν γράψῃς τοῦ ἀδελφοῦ σου, μὴν ξεχάσῃς παλλὰ χαιρετίσματα ἐκ μέρους μου·) *Φθινοπωρινὸν Ρόδον* (ἐκδίδεται εἰς τεύχη δεκαπενθήμερα ἐκ 32 σελίδων·) *Κόρην τοῦ Λίθερος* (ναί· ἀλλὰ γράφε μου πιὸ καθαρά, νὰ ζῇς·) *Κόκκινον Κρίνον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἀπόκτησιν νέας ἀδελφῆς· νὰ σου ζήσῃ·) *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* (ἔστειλα·) *Φωκίωνα Δημητριάδην* (εὐχαριστῶ πολύ.) *Καϊνάραν*, *Ὀβελίσκον τοῦ Δούγλα κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12ην Ἰουλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Πληροφορῶ τὴν *Θερινὴν Βροχὴν* ὅτι ἡ *Ζημιόγατα* δὲν εἶνε καθόλου Δεσποινὶς Ἀδὰν Ντερμιέρ. —*Διάβολος Ἑσπερινός*. (Γ—36)

Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ἀνθοδέσμην Μαργαριτῶν*.—*Ξενιτευμένη Τραπεζουντία* (Γ—37)

Ἠλλαξα ψευδώνυμον.
Διαβολογιατρός. (Γ—38)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Δυγούστου

Ὁ χάσας τὴν λύσιν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσει νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

366. Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον προσκυνεῖτε·
Ἄνθος τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ πόλις τῆς Ἀσίας
Εἶν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόμης τοῦ Παρνασσοῦ

367. Στοιχειόγριφος.

Ζῶόν τι πολὺ γνωστὸν
Ὁ καθεὶς θὰ σχηματίσῃ,
Ἂν ἀρχαῖον στρατηγὸν
Ἄνευ κεφαλῆς ἀφίσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Χαλκίδος.

368. Τονόγριφος

Πόλις ἀρχαία καὶ γνωστὴ πολὺ τῆς Θεσσαλίας.
Πατρὶς ἀνδρείου ἥρωος μεγάλης ἐκστρατείας,
Ὁ τρόμος τῶν κακοποιῶν θὰ γίνῃς ἂν θελήσῃς
Νὰ λάβῃς τὴν ὀξεῖαν της καὶ τὴν μετακινήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεσκυσαμένου Καχαρίας.

369. Ἀναγραμματισμὸς.

Ἔκαμες λάθος; φρόντισε
Νὰ τἀναγραμματίσῃς...
Κι' ἀνὲ μωρῆς, — περίεργον!
Ἐπαίνους θὰ κερδίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτρι ος Ἴλιος.

370. Ρόμβος.

1. Γράμμα.
2. Σύνδεσμος.
3. Ἐπίθετον.
4. Χρήσιμον εἰς οἰκοδομήν.
5. Ἀνώτερον πάντων.
6. Ἀντωνυμία.
7. Γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νειαγάρα.

371. Ἀκανόνιστον.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης.

+**** = Προφήτης.
+*+**** = Χώρα τῆς Ἀσίας.
+*** = Αὐτοκράτωρ.
+*** = Θεὸς ἀρχαῖος.
+ = Ὄρος νήσου.
****+* = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
+ = Ἀρχ. Βασίλισσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοκίμασης τῶν Σαλώνων

372. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 3 9	= Βασιλεύς.
2 5 4 4 8 7 9	= Μάντις.
3 7 9 8 9	= Μέρος τερπνόν.
4 7 8 6 3 9	= Μέρος τοῦ σώματος.
5 4 4 7 9	= Ὄνομα λατρευτόν.
6 5 4 8 9 9 7	= Ἔντομον.
7 8 3 4 3 9	= Θεὸς ἀρχαῖος.
8 9 2 8 7 8 3 9	= Σατράπης.
9 7 4 7 6 8 9	= Νῆσος

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Τ. Μπόσσαρη

373. Ἀκροστιχὶς μετ' ἐλλιποσυμφώνου

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων, τεθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων:

*** — * — **

ἀποτελοῦν ἐλλιποσύμφωνον γνωμικόν, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις.

1. Φιλόσοφος. 2. Θεὸς ἀρχαῖος. 3. Ἀρχαία πόλις. 4. Ἀρχαία Βασίλισσα. 5. Ἀργοναύτης. 6. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἐστάλη ὑπὸ κ. Δ. Ἐξεβυκοῦ Ὀρίζοντος.

374. Φωνηεντόλιπον.

σρ - πλτ - κτμ - τμτρν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γρανικοῦ

375. Γρῖφος.

$$\frac{\text{Ὰ} +}{\text{Α Ε}} \times \frac{+}{\text{ας}}$$

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυνηγοῦ τῶν Αἰγίγμων

376. Μαγικὴ Εἰκών

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 228 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἁπλῶς ἄνευ περιγραφῆς.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.